U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Miluše Doškové v právní věci navrhovatele **P. Č.**, o kasační stížnosti navrhovatele proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 25. 3. 2011, č. j. 10 Na 957/2011 - 6,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Navrhovatel **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Nejvyšší správní soud obdržel dne 1. 6. 2012 kasační stížnost navrhovatele (dále jen „stěžovatel“), podanou prostřednictvím Krajského soudu v Českých Budějovicích dne 14. 7. 2011. Touto kasační stížností stěžovatel brojí proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 23. 6. 2011, č. j. 10 Na 957/2011 – 6, jímž bylo z důvodu neodstranění vad odmítnuto jeho podání ze dne 11. 3. 2011.

Současně s kasační stížností požádal stěžovatel o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce z řad advokátů. Krajský soud usnesením ze dne 17. 8. 2011, č. j. 10 Na 957/2011 – 15, tuto žádost stěžovatele zamítl. Stěžovatel proti zmíněnému usnesení brojil kasační stížností, o které zdejší soud rozhodl tak, že usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (viz rozsudek ze dne 20. 4. 2012, č. j. 2 As 114/2011 – 30).

V důsledku přijetí zákona č. 303/2011 Sb., kterým byl novelizován soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), je však s účinností od 1. 1. 2012 k rozhodnutí o žádosti o osvobození od soudních poplatků v řízení o kasační stížnosti, stejně jako o návrhu na ustanovení zástupce pro toto řízení, příslušný již Nejvyšší správní soud.

Nejvyšší správní soud proto sám stěžovatelovu žádost posoudil a usnesením ze dne 10. 7. 2012, č. j. 2 As 96/2012 – 38, ji zamítl, neboť dospěl k závěru, že v daném případě nejsou splněny zákonem stanovené podmínky pro osvobození od soudních poplatků a

ustanovení zástupce; toto usnesení bylo stěžovateli prokazatelně doručeno dne 30. 7. 2012. Stěžovatel jím byl zároveň vyzván, aby ve lhůtě 10 dnů od doručení usnesení buďto předložil plnou moc udělenou jím advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti, nebo ve stejné lhůtě prokázal, že má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.); současně byl vyzván, aby v stejné lhůtě uhradil soudní poplatek za kasační stížnost, s tím, že jde o obligatorní podmínky řízení; stěžovatel byl poučen též o procesních důsledcích nesplnění povinností uvedených ve výzvě. Na tuto výzvu stěžovatel požadovaným způsobem nezareagoval.

Podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., soud kasační stížnost odmítne, nejsou-li splněny podmínky řízení (mj. zastoupení advokátem) a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat. Vzhledem k tomu, že stěžovatel vadu řízení spočívající v absenci obligatorního právního zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.) ve lhůtě stanovené mu k tomu soudem neodstranil, ačkoliv byl o důsledcích jejího neodstranění řádně poučen, Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než kasační stížnost odmítnout.

Dlužno dodat, že stěžovatel ve stanovené lhůtě, ani později, neuhradil ani soudní poplatek za kasační stížnost; nezaplacení soudního poplatku však není v této věci otázkou zásadního významu, neboť, jak již bylo konstatováno, kasační stížnost se odmítá v důsledku absence jiné procesní podmínky.

Pro úplnost je třeba uvést, že dne 15. 8. 2012 obdržel Nejvyšší správní soud podání, kterým stěžovatel požádal o *„prodloužení lhůty ve výroku IV. rozhodnutí z 10. července“* o tři měsíce a o povolení splátek soudního poplatku. Posuzováno dle obsahu, lze první část tohoto podání chápat jako žádost o prodloužení lhůty k zajištění (a doložení) právního zastoupení stěžovatele, v intencích usnesení zdejšího soudu ze dne 10. 7. 2012, č. j. 2 As 96/2012 – 38; v části druhé pak jde o žádost o posečkání s úhradou soudního poplatku a její rozložení na splátky. Stěžovatel zde, mimo jiné, vyjadřuje nesouhlas s délkou lhůty (10 dnů), stanovené ke splnění uložených povinností soudem, která je, dle jeho názoru, příliš krátká a nesplnitelná. Nejvyšší správní soud konstatuje, že jde o lhůtu zcela standardní, za rozhodující však považuje fakt, že tato lhůta již marně uplynula dnem 9. 8. 2012, tedy před tím, než stěžovatel vypracoval nyní posuzované podání. Zdejší soud proto k této žádosti pro její bezpředmětnost nepřihlížel, to stejné platí i o žádosti, aby soud stěžovateli neukládal povinnosti ve lhůtách kratších 28 dnů; o případném prodloužení lhůty lze totiž rozhodnout pouze před jejím uplynutím. Soud se nezabýval ani žádostí o rozložení úhrady soudního poplatku na splátky, kterou stěžovatel odůvodnil tím, že *„hrozí zastavení přezkumu pro nezaplacení poplatku, přestože běžně probíhají přezkumy na druhém stupni i bez splnění podmínek řízení“* a namítal též své tíživé sociální poměry, neboť, jak již bylo uvedeno, kasační stížnost se odmítá z jiného důvodu a samotné rozhodování o soudním poplatku by tak postrádalo smysl. Závěrem je třeba konstatovat, že v kontextu stereotypního procesního počínání stěžovatele v tomto, i v řadě mnoha dalších soudních řízení, která vede, lze mít důvodně za to, že tento jeho postup lze považovat nikoliv za vážně míněnou žádost, nýbrž pouze za jednu z mnoha stěžovatelem vyvolávaných procesních obstrukcí.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh (zde kasační stížnost) odmítnut.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. září 2012

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu